

A Márk-változat

Van egy Márk. Szeretem. Autója volt, azért szerettem bele. Tél volt, vasárnap, és én anyámhoz mentem ebédelni. Annyira magányos voltam, hogy anyámnál ebédeltem minden vasárnap. Mechanikusan. Anyámnak ez terhes volt, de nem mondhatta a fiának, hogy fiam, ne gyere olyan gyakran. Nagyon öreg volt már, egy idő után észrevettem, hogy hazudik: nem ő főzte az ebédet, hanem valakivel főzette, nyilván a Fazekasnéval, a földszintről, észrevettem, főleg a túrós palacsinta, ott iskolák vannak, egészen másképp volt lerakva, mint azt hatvan év alatt anyámtól megszoktam.

Van egy Márk. Azóta is van. Mert odavitt a kocsijával, anyám háza előtt leparkolt, és én nem bírtam kiszállni. Ő se szólt. Csak néztük egymást az álló kocsiban. Most mi lesz. Anyám viszont egy valamit gyűlölt: a kését. Sajnálom. Jól elkéstem. Pedig nem csókolóztunk a kocsiban akkor még. Hallgattunk, nagyon hosszan.

Van egy Márk. Szeret. És szerintem ez most már így is marad. Halálom pillanatában – ami, lévén hogy öreg vagyok, nem lehet nagyon messze – szóval halálom pillanatában is tudni fogom, hogy velem van. És minthogy utána már új információkhoz nem jutok, ez lesz róla az utolsó információm. S minthogy ez azután már nem módosulhat, örökké úgy marad. Vagyis ő örökké az enyém lesz.

Van egy Márk. Szeret. De akkor miért mobilozik állandóan, észre se veszi, ha beszélék hozzá.

Van egy Márk. Megváltozott, mit mondjak. Előzékeny volt és jólnevelt. Anyámnak bejelentettem, amikor aktuális lett, hogy új barátom van. „Jól van, fiam, csak hány éves?”, kérdezte anyám és kicsit alulról nézett rám, „remélem nem kettessel kezdődik.” Mert volt egy előző, az tényleg kettessel kezdődött, aki miatt anyám eléggé hazudozott a Fazekaséknak, hogy én egy fiatal doktorandusszal jövök ebédelni. Doktorandusz, na hiszen. Édesanyám, légy erős, kettessel ez is, huszonkilenc, mondtam, de te maradj még életben, és mindjárt harminc lesz, *quelle différence*. Szerettünk francia szavakat használni a családban. A feltörekvő polgárság.

Van egy Márk. Erős férfi. Anyám azt mondta, hozd el kávéra, fiam, mutasd be. A kávé annyira rossz volt, hogy elhittem: ő főzte, nem a Fazekasné. Ültünk, Márk nagy volt és udvarias. Ahogy fogta a finom kis teáscsésze finom kis fülecskáját. Anyám a legszebb készletét vette elő, ezt díjaztam. Szépséges edényei voltak, ünnepekkor használta.

„Szóval maga sok nyelven beszél, kedves, öö, Márk.” Ez volt a trükkje, a név kimondása előtti szünettel jelezte, mennyire kívánja az illetőt távol tartani magától. Ez például eléggé hosszú szünet volt, bár közel sem olyan hosszú, mint az előzőnél, az mindig „kedves ööö Károly” volt. Na ja, az mindössze huszonhárom éves volt, nem kívánhatta, hogy egy idős primadonna, Liszt-díjas Érdemes Művész megjegyze a nevét. A szünet rövidülése immár azt jelezte, hogy anyám megfáradt, kilencven felé járt. Jól van, fiam, legyetek boldogok, én már nem bánok semmit, ezt sugározta. Ez is valami egy kemény asszonytól.

Van egy Márk. Jól beszél nyelveket. Tud németül, franciául, angolul. „Szóval maga sok nyelven beszél”, mondja anyám. „Az jó, az mindig jó. Amikor elváltam az első férjemtől, 1945-ben, a válás még kínos dolog volt. Takargatni való. Ma se könnyű, de akkor szinte szégyen volt. Hozzá akartam menni a Kálmánhoz, aki aztán az Ádám apja lett. Oda kellett állnom a szüleim elé, hogy én vasárnap elhoznám a vőlegényemet, miközben már kétgyermekes anya voltam. De ki ez az ember, kérdezték gyanakodva. Az Operánál van ő is, rendező, mondtam nekik, de ez nem hatotta meg őket. Én egy éve voltam az Operánál, ők az egészet furcsállkodva nézték, miért akarok énekesnő lenni, miért hagytam ott a férjemet (holott ő hagyott ott engem, de ezt nem taglaltuk). Végül kínomban azt mondtam: Er spricht gut

Sprachen. Jól tud nyelveket. Ez hatott; a szüleim nem tudtak jól magyarul, az első férjem is perfekt német volt. Ha ez is az, akkor nincs baj.”

Ezt mondta anyám, meg hogy töltsön még magának, öö Márk, parancsoljon tejet is.

Van egy Márk. Szeretem. „Akkor nincs baj”, így mondta anyám. Még kétszer találkoztak.

Van egy Márk. Orvos. Szívem doktora. Csak mindig elmegy. Szeret messze élni. Én meg itt. Sebez, ha elmegy, gyógyít, ha megjön. Nyitja-zárja a sebemet. Csiki-csuki. Bele fogok dögleni.

© Kovács Lea